

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ & ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Εισήγηση πολιτικής εκδήλωσης – συζήτησης (Βόλος 1 Ιούλη 2016)

Πριν μόλις δύο δεκαετίες, η λέξη αυτοοργάνωση ήταν σχεδόν άγνωστη στο πολιτικό λεξιλόγιο ενός ευρύτερου κόσμου των αντικαπιταλιστικών κινημάτων στην ελλαδική επικράτεια. Ήταν η εποχή της «ανάπτυξης», τότε που η χρηματοπιστωτική φούσκα δεν έδειχνε ακόμα σημάδια κόπωσης. Ήταν η εποχή της γενικευμένης αλλοτρίωσης και της εξατομίκευσης. Ήταν η εποχή της φαινομενικής παντοδυναμίας του νεοφιλελευθερισμού, η εποχή που ακόμα μεσουρανούσαν στο πολιτικό στερέωμα οι εκλογικές ελπίδες για καλύτερευση των όρων της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Κάλπικες ελπίδες που πλασάρονταν από τα τότε πολιτικά μορφώματα της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας, είτε με την παραδοσιακή τους μορφή είτε με την πιο ριζοσπαστική τους προβιά. Κάθε μαχητική συλλογική αντίσταση στον επελαύνοντα νεοφιλελευθερισμό φάνταζε τότε ως χαμένη από χέρι, θεωρούνταν ως εκτός τόπου και χρόνου, ειδικά μέσα σε ένα κλίμα γενικευμένου ευδαιμονισμού που διαπερνούσε το σύνολο σχεδόν του κοινωνικού σώματος, και που η ατομική οικονομική αναβάθμιση και κοινωνική-ταξική ανέλιξη επικρατούσαν ως κυρίαρχες αξίες. Ήταν τότε που μια ολόκληρη κοινωνία βυθιζόταν όλο και περισσότερο στην ύπνωση του καταναλωτισμού και του lifestyle. Ένα τμήμα μόνο του υπο διαμόρφωση τότε αναρχικού κινήματος, χρησιμοποιούσε τον όρο αυτοοργάνωση, περισσότερο για να περιγράψει το οργανωτικό πλαίσιο των δικών του πολιτικών δράσεων και των κινηματικών του καταλήψεων που είχαν αρχίσει να πολλαπλασιάζονται κυρίως στην Αθήνα, παρά ως γενικευμένο αξιακό κοινωνικό πρόταγμα.

Μέσα σε μόλις δύο δεκαετίες, τόσο οι οικονομικές όσο και οι κοινωνικές συνθήκες στον ελλαδικό χώρο άλλαξαν δραματικά. Η παγκόσμια χρηματοπιστωτική φούσκα των υπερδανεισμένων τραπεζών έσκασε με πάταγο, τσαλακώνοντας την συλλογική φαντασιακή εικόνα δεκαετιών περι παγκόσμιας επιτυχίας του νεοφιλελεύθερου οικονομικού μοντέλου. Οι χρηματοδοτικές βρύσες του γενικευμένου τραπεζικού δανεισμού έκλεισαν απότομα για την συντριπτική πλειοψηφία των μικρομεσαίων στρωμάτων και ολοκληρωτικά για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Η αναδιάρθρωση του καπιταλιστικού συστήματος και οι ενδοαστικοί ανταγωνισμοί πέρασαν σε μια νέα άγρια και ταχεία εξελισσόμενη φάση, με το φάντασμα της φτώχειας και της μαζικής ανεργίας να πλησιάζει με γοργά βήματα, ολοένα και περισσότερο κόσμο. Οι τηλεοπτικές εικόνες της δεκαετίας του '90, εικόνες κοινωνικής εξαθλίωσης και φτώχειας από τον τρίτο κόσμο, άρχισαν από το 2012 και μετά να γίνονται πραγματικότητα για μικρά τμήματα του πληθυσμού των μεγάλων αστικών κέντρων της ελλαδικής επικράτειας. Με «χειρουργικά» χρήσιμο και εκλογικευμένο ως εργαλείο στα χέρια του καθεστώτος της παγκοσμιοποιημένης αστικής κυριαρχίας, το πολυδιαφημισμένο κρατικό χρέος και τα «σωτήρια» μνημόνια, επιβλήθηκε και στον ελλαδικό χώρο με σχεδόν ακαριαίο τρόπο, ένα κράτος έκτακτης ανάγκης, ένα κράτος που θεσμοθετούσε ανοιχτά μαζικούς διαχωρισμούς ανάμεσα σε όσους θα επιβίωναν και σε όσους θα παραδίνονταν στην εξαθλίωση, τις αρρώστιες και τον θάνατο, σηματοδοτώντας με πανηγυρικό τρόπο το τέλος του μεταπολιτευτικού «κοινωνικού συμβολαίου», το τέλος των πολιτικών ψευδαισθήσεων για καλύτερευση των όρων της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Με γοργά βήματα μπήκαμε στην εποχή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού κράτους και κεφαλαίου, μια εποχή που χαρακτηρίζεται από μηδενική ανοχή των κυρίαρχων απέναντι ακόμα και στις στοιχειώδεις κοινωνικές αντιστάσεις και διεκδικήσεις όταν αυτές δεν ελέγχονται πλήρως και δεν είναι διαχειρίσιμες πολιτικά από τους πιστούς υπηρέτες τους, δηλαδή από τον κρατικοδίανο συνδικαλισμό και από τους πολιτικούς φορείς της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας. Η περίοδος του 2010-2012 σηματοδεύτηκε από μια σειρά μαζικών διεκδικητικών αγώνων και κοινωνικών συγκρούσεων στους εργασιακούς χώρους και στο δρόμο. Αγώνες και συγκρούσεις, τις οποίες οι οργανωμένες συλλογικότητες του αναρχικού κινήματος προσπάθησαν με τις μικρές τους δυνάμεις να ριζοσπαστικοποιήσουν και να μπολιάσουν διαλεκτικά και προωθητικά, προπαγανδίζοντας το προταγματικό τρίπτυχο «Αντίσταση-Αυτοοργάνωση – Αλληλεγγύη». Ήταν η εποχή που έκανε και την εμφάνισή του το πολυδιαφημισμένο διαταξικό υποκείμενο των «αγανακτισμένων», κυρίως στις πλατείες των μεγάλων αστικών κέντρων.

Ένα κοινωνικό και πολιτικό μόρφωμα που χρήζει ειδικής συζήτησης, ανάλυσης και πολιτικών συμπερασμάτων. Παράλληλα με την λαίλαπα των μνημονίων και τις πολιτικά χειραγωγήσιμες συγκεντρώσεις των «αγανακτισμένων» στις πλατείες, σε αρκετές γειτονίες των μεγάλων πόλεων, μέσα από κινηματικές διαδικασίες που ενέπλεκαν ευαισθητοποιημένους κατοίκους της κάθε περιοχής, κατοίκους με ριζοσπαστικοποιημένες συνειδήσεις, μέσα από τοπικές διεκδικήσεις και επιμέρους αγώνες, άρχισε να αναπτύσσεται με ελπιδοφόρους ρυθμούς, η βασική οργανωτική μορφή των ανοιχτών οριζόντιων συνελεύσεων γειτονιάς. Σε προλεταριακές κυρίως συνοικίες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, αλλά και σε άλλες πόλεις, μπήκε σε λειτουργία η μηχανή της κοινωνικής αυτοοργάνωσης, με την συμμετοχή όχι μόνο στρατευμένων πολιτικά κατοίκων (αριστερών, αναρχικών, αυτόνομων κλπ) αλλά κυρίως με το αγκάλιασμα των συνελεύσεων αυτών από έναν ευρύτερο κόσμο, που μπορεί να μην ήταν πολιτικά ενταγμένος σε κάποια συγκεκριμένη ριζοσπαστική πολιτική κατεύθυνση, οργάνωση, πολιτική συλλογικότητα ή κόμμα, αλλά είτε βιωματικά, είτε διαισθητικά και εμπειρικά, αντιλαμβάνονταν την καπιταλιστική λαίλαπα να επελαύνει καταπάνω του διαλύοντας το φανταστικό οικοδόμημα μιας ήρεμης και ικανοποιητικής επιβίωσης, μιας κανονικότητας. Ένα φανταστικό δηλαδή σχήμα που είχε χτιστεί και προπαγανδιστεί από το καθεστώς, στο συλλογικό ασυνείδητο των κατώτερων κοινωνικών τάξεων της ελλαδικής επικράτειας, τις προηγούμενες δεκαετίες.

Οι υλικοί όροι επιβίωσης γίνονται πλέον όλο και πιο δύσκολοι, η καπιταλιστική αναδιάρθρωση αποκαλύπτει χωρίς υπεκφυγές το αποτρόπαιο πρόσωπό της. Αποκαλύπτει την σκληρή πραγματικότητα ενός ολοκληρωτικού, ανθρωποφάγου και αδίστακτου συστήματος εκμετάλλευσης, τόσο της εργασίας, όσο και του δημόσιου χώρου. Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός κράτους και κεφαλαίου, ξεφεύγει πλέον φανερά, έξω από το πλαίσιο της καταστολής απεργιών, διαδηλώσεων, κινητοποιήσεων. Δεν περιλαμβάνει δηλαδή μόνο τη χρήση μαζικής βίας ενάντια στον «εσωτερικό εχθρό» των οργανωμένων εργατικών και κοινωνικών αντιστάσεων, από τις πάνοπλες και τεχνολογικά αναβαθμισμένες δυνάμεις καταστολής. Δεν αφορά μόνο την συρρίκνωση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων, με νομοθεσίες εκτρώματα που βαθαίνουν το καθεστώς εξάιρεσης. Δεν σταματάει στην παρεμπόδιση της πολιτικής έκφρασης των αντικαθεστωτικών κινήματων. Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός κράτους και κεφαλαίου σπάει όλους τους φραγμούς του μεταπολιτευτικού κοινωνικού συμβολαίου και περνάει με γρήγορα και βίαια βήματα, σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας των ανθρώπων του μόχθου και της επιβίωσης, διαλύει την ίδια την ζωή και τις όποιες ελπίδες επιβίωσης των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Στεγαστικά δάνεια κοκκινίζονται με αυξητικούς ρυθμούς και οι εντολές εξώσεων και κατασχέσεων συσσωρεύονται στα δικαστήρια. Λογαριασμοί νερού και ρεύματος μαζεύονται απλήρωτοι στα λαϊκά σπίτια. Τα φορτηγάκια των μετακομίσεων μεταφέρουν τις οικοσυσκευές όλο και περισσότερων νοικοκυριών σε όλο και μικρότερα διαμερίσματα, σε όλο και χαμηλότερους ορόφους. Με ταχύτατες ηλεκτρονικές δημοπρασίες, ο δημόσιος χώρος και οι υποδομές (λιμάνια, αεροδρόμια, παραλίες κλπ) βγαίνουν στο σφυρί.

Στο κοινοβουλευτικό στερέωμα, το οποίο την περίοδο του 2010-2012 βρίσκονταν σε ισχυρή αναντιστοιχία με την αυξημένη κοινωνική δυσαρέσκεια, ένα νέο πολιτικό κατασκεύασμα της κυριαρχίας, ένας «φρέσκο» πολιτικός φορέας της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας των ψευδαισθήσεων και της εκλογικής απάτης, ανέβαινε πλέον δυο-δυο τα σκαλοπάτια των δημοσκοπήσεων. Ανέβαινε με τις ευλογίες και την ουσιαστική διαφήμιση των καθεστωτικών ΜΜΕ, για να λάβει την προδιαγεγραμμένη του θέση στο εκλογικό παιχνίδι της κοινωνικής εξαπάτησης. Αντιμνημονιακές κορώνες εκτοξεύονταν σε πλατείες, σε τηλεοπτικές συνεντεύξεις, σε προεκλογικές καμπάνιες, σε κοινοβουλευτικά λογίδια. Αντιμνημονιακές κορώνες διανθισμένες με αισιόδοξα μηνύματα κυβερνητικής ελπίδας και με μπόλικη σάλτσα αριστερής φρασεολογίας. Παράλληλα με όλο αυτόν τον καταϊγισμό προπαγάνδας καλών προθέσεων, εξαργυρώνοντας ταυτόχρονα την ψευδεπίγραφη συμμετοχή στους διεκδικητικούς αγώνες της προηγούμενης περιόδου, το αριστερό πολιτικό μόρφωμα του ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε να πείθει, κυρίως τα κοινωνικά μεσοστρώματα, για την εφικτότητα επιστροφής στην προ κρίσης «κανονικότητα», αποκτώντας μια πρωτοφανή για τα

δεδομένα της μεταπολιτευτικής αριστεράς κοινωνική και πολιτική διεισδυτικότητα. Όλο αυτό το μίγμα κάλπικης αριστερής αγωνιστικότητας και τζάμπα υποσχέσεων, έκρυβε περίτεχνα την σχεδιασμένη από την πλευρά των κυρίαρχων προσπάθεια, κοινωνικής και πολιτικής επανανομιμοποίησης του νέου ολοκληρωτικού καθεστώτος διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης, υπο συνθήκες βίαιης και γρήγορης αναδιάρθρωσης των σχέσεων εκμετάλλευσης. Έκρυβε την εναγώνια προσπάθεια των κυρίαρχων να κερδίσουν χρόνο προκειμένου να ολοκληρώσουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, το γκρέμισμα όλων των εργατικών και κοινωνικών κατακτήσεων δεκαετιών. Το αριστερό μόρφωμα της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας, σκαρφαλώνοντας στην εξουσία, ήταν το ιδανικό εργαλείο στα χέρια του καθεστώτος, προκειμένου να επιτύχει την γρήγορη απόσυρση από τον δρόμο όλου αυτού του πλήθους των απελπισμένων ανθρώπινων αφυπνίσεων, αποφεύγοντας ανεξέλεγκτες και γενικευμένες συγκρούσεις τύπου Αργεντινής. Κι έτσι η κατάληξη αυτής της σοφής πολιτικής διαχείρισης από πλευράς του συστήματος, ήταν το σταδιακό ξεφούσκωμα των μαχητικών αγώνων, η ισχυρή αποδυνάμωση των αντικαθεστωτικών κινημάτων και η επιστροφή μεγάλου κομματιού των ριζοσπαστικοποιημένων κοινωνικών υποκειμένων, πίσω στον καναπέ και στην ανάθεση. Κι εκεί πλέον, οι καταπιεσμένοι διαπιστώνουν τρομαγμένα ότι βούλιαξαν μέσα στην δυστοπία της παραίτησης και του κοινωνικού κανιβαλισμού. Διαπιστώνουν ότι η ελπίδα της «για πρώτη φορά αριστεράς» που τους χορηγήθηκε σε συνεχείς και μεγάλες δόσεις από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, δεν είχε κανένα απολύτως αντίκρισμα. Διαπιστώνουν ότι κάτω από τις νέες δυσμενέστερες οικονομικές συνθήκες που διαμορφώνονται με βομβαρδισμό νομοθετικών και διοικητικών ρυθμίσεων, απλά η ύπαρξή τους περισεύει, η ίδια τους η ζωή είναι εκτός προϋπολογισμού και εκτός ορίων της νέας μνημονιακής κανονικότητας.

Μέσα απο αυτές λοιπόν τις κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις, αναπτύχθηκε ο αστερισμός των ανοιχτών-λαϊκών συνελεύσεων γειτονιάς. Όλων αυτών των τοπικών, οριζόντιων, συλλογικών εγχειρημάτων που με κεντρικό τους σύνθημα το «κανένας μόνος του», άπλωσαν τις μικρές τους ρίζες στον κοινωνικό ιστό της περιοχής τους, επιδιώκοντας πολλές φορές ασυνείδητα, να λειτουργήσουν στο εδώ και στο τώρα, ένα σύγχρονο κοινωνικό πείραμα, ένα νέο κοινωνικοπολιτικό πρόπλασμα, το πρωτοβάθμιο δηλαδή υβριδικό οργανωτικό μοντέλο μιας άλλης κοινωνίας, μιας κοινωνίας ισότητας και αλληλεγγύης, έξω από και ενάντια στην κρατική κυριαρχία, έξω και ενάντια στην κυρίαρχη ιδεολογία της υποταγής και της ανάθεσης. Το πρόπλασμα μιας κοινωνίας όπου το ατομικό είναι ταυτόχρονα και συλλογικό και το συλλογικό είναι ταυτόχρονα και ατομικό. Μιας κοινωνίας όπου η αξία της ανθρώπινης ύπαρξης δεν θα μετριέται ούτε με χρήματα, ούτε με οικόπεδα, ούτε με ατομική δημοσιότητα. Μέσα σε ελάχιστα χρόνια έγιναν σε επίπεδο συλλογικών δράσεων γειτονιάς τόσα, όσα δεν έγιναν επι δεκαετίες. Πραγματοποιήθηκαν αμέτρητες συλλογές τροφίμων και ρούχων και δωρεάν διανομή τους, διοργανώθηκαν εκατοντάδες συλλογικές κουζίνες, καταλήφθηκαν δημόσιοι χώροι και λειτούργησαν ως αυτοοργανωμένα στέκια και κέντρα αγώνα, ιδρύθηκαν και λειτούργησαν αρκετά αυτοοργανωμένα κοινωνικά ιατρεία και φαρμακεία για φτωχούς και ανασφάλιστους, άγνωστος αριθμός κομμένων παροχών ρεύματος και νερού επανασυνδέθηκε είτε σιωπηλά είτε δυναμικά με πρωτοβουλία των κατά τόπους συνελεύσεων. Αφισοκολλησεις, πορείες γειτονιάς, μικροφωνικές, συμμετοχή σε απεργίες και κεντρικές διαδηλώσεις, καταλήψεις, συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής του καθεστώτος, συλλήψεις, δικαστήρια, οικονομικές εξορμήσεις κάλυψης δικαστικών εξόδων. Ένας απέραντος πλούτος αντίστασης κι αγώνα οικοδομήθηκε. Ένα κοινωνικό οδόφραγμα στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό κράτους και κεφαλαίου άρχισε να υψώνεται. Ένας μικρός λαμπερός αστερισμός κοινωνικής αυτοοργάνωσης και ταξικής αλληλεγγύης, φωτίζει το ανηφορικό μονοπάτι της επαναστατικής ανατροπής, μέσα στο βαθύ σκοτάδι του σύγχρονου καπιταλιστικού μεσαίωνα της μαζικής ανεργίας, της φτώχειας, της κοινωνικής εξαθλίωσης και της ωμής καταστολής. Το ανηφορικό μονοπάτι της επαναστατικής ανατροπής κράτους και κεφαλαίου, που οδηγεί στην κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας, κοινοκτημοσύνης κι αλληλεγγύης.

Δεν θα περιγράψουμε την δομή και λειτουργία των ανοιχτών/λαϊκών συνελεύσεων γειτονιών. Έχουμε την τιμή να βρίσκονται κοντά μας μέλη από την Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα Άνω Πόλης Θεσσαλονίκης και από την Λαϊκή Συνέλευση γειτονιάς αγίου Νεκταρίου Βόλου, για να μας μιλήσουν οι ίδιες οι συνελεύσεις για την συλλογική κινηματική τους ιστορία, τις δράσεις τους, την εσωτερική τους λειτουργία και τους δικούς τους προβληματισμούς για την τρέχουσα περίοδο. Ο δικός μας ρόλος, ο ρόλος όλων των αναρχικών συλλογικοτήτων που παλεύουν ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό, που έχουν σαν στρατηγικό στόχο την επαναστατική μετάβαση στον ελευθεριακό κομμουνισμό και στην αναρχία, δεν είναι ούτε να πατρνάρουμε ούτε να χειραγωγήσουμε πολιτικά αυτές τις δομές πρωτοβάθμιας κοινωνικής αυτοοργάνωσης και ταξικής αλληλεγγύης στις γειτονίες. Ο σπόρος φυτεύτηκε και αρκετά βλαστάρια ξεπήδησαν μέσα από το εύφορο έδαφος των κοινωνικών αντιθέσεων και των ταξικών συγκρούσεων στην ελλαδική επικράτεια. Τα βλαστάρια αυτά προσπαθούν τώρα να επιβιώσουν και να αναπτυχθούν μέσα στην αποπνικτική ατμόσφαιρα του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Ο δικός μας ρόλος ως αναρχικών, τόσο ατομικά όσο κυρίως συλλογικά, είναι να στηρίξουμε με όλες μας τις δυνάμεις πολιτικά και έμπρακτα και να πλαισιώσουμε αυτά τα συλλογικά εγχειρήματα, ώστε το δέντρο της κοινωνικής αυτοοργάνωσης και της ταξικής αλληλεγγύης να μεγαλώσει και να καρπίσει. Τα λίγα αυτά δέντρα να γίνουν δάσος, να φυτρώσουν σε όλες τις γειτονίες των καταπιεσμένων. Αντιλαμβανόμαστε πλήρως την σημαντική αλλαγή των συνθηκών. Είμαστε κι εμείς κομμάτι των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων που φτωχοποιούνται, εξαθλιώνονται, περιθωριοποιούνται και καταστέλλονται από τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό κράτους και κεφαλαίου. Είμαστε κλαδιά του ίδιου κοινωνικού δέντρου των καταπιεσμένων. Η πολυμορφία των δράσεων μαχητικής αντίστασης, ο πλουραλισμός απόψεων και οι διαδικασίες σύνθεσής τους στο εσωτερικό των ανοιχτών λαϊκών συνελεύσεων, αποτελούν και δικά μας θέματα. Δεν έχουμε έτοιμες λύσεις, ούτε μαγικές συνταγές για να τις προωθούμε ως λυσάρια. Δεν είμαστε φωτισμένη πρωτοπορία, δεν κατέχουμε κανένα επαναστατικό ευαγγέλιο. Έχουμε όμως ξεκαθαρισμένο τόσο τον στρατηγικό μας στόχο, όσο και τα κοινωνικά υποκείμενα που έχουν απόλυτο υλικό συμφέρον να συμπορευτούν μαζί μας προς τον επαναστατικό αυτό στόχο.

Η κοινωνική αυτοοργάνωση και η ταξική αλληλεγγύη είναι για μας βασικές πολιτικές αξίες, είναι κοσμοθεωρητικά προτάγματα, δεν είναι ευκαιριακά εργαλεία διαχείρισης πληθυσμού, δεν είναι κάποιο προσωρινό ψεύτικο δόλωμα για να στρατολογήσουμε μέλη και για να στοιχίζουμε πειθήνιους οπαδούς πίσω από ανομολόγητες δικές μας πολιτικές πρωτεριότητες και σχεδιασμούς. Η κοινωνική αυτοοργάνωση αποτελεί για μας μονόδρομο, αποτελεί τον βασικό πυλώνα για το επαναστατικό πέρασμα στον κόσμο της ελευθερίας, της ισότητας και της δικαιοσύνης, χωρίς πολιτική ανάθεση, χωρίς κράτος και εξουσία. Γιατί όπως έχει δείξει και η νεώτερη ιστορία των επαναστατικών εγχειρημάτων στην ευρωπαϊκή ήπειρο, όταν τα κοινωνικά υποκείμενα αυτοοργανώνονται και αυτοδιαχειρίζονται τις ίδιες τους τις ζωές, τα μέσα παραγωγής και τον δημόσιο πλούτο, κανένας αυτόκλητος καθοδηγητής, κανένας κουτοπόνηρος επίδοξος ηγεμόνας, καμιά δήθεν φωτισμένη πρωτοπορία δεν μπορούν να τους σταθούν εμπόδιο. Γιατί η ελπίδα των καταπιεσμένων είναι ο ίδιος ο αγώνας των συλλογικοποιημένων αντιστάσεών τους. Γιατί ο τρόπος που οργανωνόμαστε και δρούμε, αποτελούν την εικόνα της κοινωνίας που θέλουμε να χτίσουμε πάνω στα συντρίμια του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, πάνω στα συντρίμια κράτους και κεφαλαίου.

Το τρίπτυχο «αντίσταση-αυτοοργάνωση-αλληλεγγύη» ήταν η προμετωπίδα των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων μιας περιόδου που εκτιμούμε ότι έκλεισε. Κάτω από την ολομέτωπη και συνεχή επίθεση κράτους και κεφαλαίου πάνω στις ζωές μας, και συνεκτιμώντας τις προφανείς προσπάθειες νέων επίδοξων πολιτικών σωτήρων, που με παραλλαγές παλιών συνταγών σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης, προσπαθούν για άλλη μια φορά να σπείρουν την ανάθεση και τον κυβερνητισμό μέσα σε οποιοδήποτε ριζοσπαστικό αγώνα σχηματοποιείται υπο τις παρούσες συνθήκες, εκτιμούμε ότι αυτό το προταγματικό τρίπτυχο πρέπει να αναβαθμιστεί πολιτικά και να αποσαφηνιστεί ταξικά. Γιατί οι αγώνες που έρχονται θα είναι σίγουρα πιο δύσκολοι και πιο απαιτητικοί από αυτούς που αφήσαμε πίσω μας. Γιατί τα κοινωνικά υποκείμενα των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, που ζυμώθηκαν

μέσα στα αντικαθεστωτικά κινήματα της προηγούμενης περιόδου και διαμόρφωσαν μια ριζοσπαστική πολιτική συνείδηση, σίγουρα θα αναζητούν μια αναβαθμισμένη πολιτική τοποθέτηση, προκειμένου να μην καταλήξουν και πάλι οι αγώνες τους έρμαιο των αριστερόστροφων πολιτικαντισμών της ανάθεσης και του κυβερνητισμού. Ας αναλογιστούμε όλα όσα κερδίσαμε κι όλα όσα χάσαμε αυτά τα χρόνια, κι ας προτάξουμε ως σημαία μας στους νέους αγώνες που έρχονται, το τρίπτυχο «ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ».

Γιατί μέσα σε μια πολύπλοκη και δύσκολη συγκυρία, όπως διαμορφώθηκε ιδιαίτερα μετά την άνοδο της αριστεράς στην πολιτική εξουσία και την ταχύτατη αποδόμηση της κάλπικης πολυδιαφημισμένης «ελπίδας» της, οι απαιτήσεις της περιόδου είναι κατά την γνώμη μας πιο ισχυρές σε σχέση με την περίοδο 2010-2012. Αναγνωρίζουμε το γκρίζο χρώμα της σιωπηλής παραίτησης και της μελαγχολικής υποταγής που έχει μαζικά σαν αρρώστια εξαπλωθεί τόσο στα ριζοσπαστικοποιημένα κοινωνικά υποκείμενα που πλαισίωναν τους αντικαθεστωτικούς αγώνες της προηγούμενης περιόδου, όσο και στον πολιτικοποιημένο κόσμο του αγώνα. Όλο και λιγότερες διαδηλώσεις και συλλογικές δράσεις, όλο και πιο απομαζικοποιημένες μαχητικές αντιστάσεις. Η ηττοπάθεια έχει απλώσει τα πλοκάμια της παντού, αποτελώντας το καλύτερο λίπασμα για την πολιτική ανάθεση. Μια πολιτική ανάθεση που σπάρθηκε με απλοχεριά τα προηγούμενα χρόνια από κοινοβουλευτικούς και εξωκοινοβουλευτικούς φορείς της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας, από τα κόμματα και τις πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς του κεφαλαίου. Οι κοινωνικές και πολιτικές αντιστάσεις είναι γεγονός ότι στην ελλαδική επικράτεια βρίσκονται σήμερα σε πτώση, την ίδια ώρα που στην χωρίς μνημόνια Γαλλία, δημιουργούνται ελπιδοφόρες συνθήκες κοινωνικής αμφισβήτησης και αναπτύσσονται μαζικοί κοινωνικοί και εργατικοί αγώνες ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Από την πλευρά μας αναγνωρίζουμε τις δυσκολίες που υφίστανται στο κοινωνικό επίπεδο, αλλά ταυτόχρονα εκτιμούμε ότι δεν περισσεύει χρόνος για εσωστρέφεια και ομφαλοσκοπήση. Το κτήνος του σύγχρονου ολοκληρωτισμού δεν κάνει διαλλείματα στην επίθεσή του, δεν πρόκειται να μας δώσει χρόνο για ανάσες ανασύνταξης. Η ολομέτωπη επίθεσή του είναι συνεχής και αδυσώπητη, ενάντια στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, ενάντια σε γηγενείς και μετανάστες αλλά και ενάντια στις αντικαθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις που μάχονται τον καπιταλισμό και την κυριαρχία. Κατά την εκτίμησή μας, πρέπει άμεσα να πιάσουμε και πάλι την άκρη του νήματος και να ξετυλίξουμε το κουβάρι των πολύμορφων μαχητικών κοινωνικών αγώνων, δίνοντάς τους όμως εξαρχής, ένα ξεκάθαρο αντικαθεστωτικό πολιτικό περιεχόμενο, μπολιάζοντάς τους με την επαναστατική στόχευση. Γιατί το δίλημμα που αναδεικνύεται στην νέα περίοδο που έχουμε ήδη μπει, δεν είναι «ευρώ ή δραχμή», ούτε «μέσα ή έξω από την Ε.Ε.», ούτε μνημόνιο ή αντιμνημονιακοί αγώνες. Το πραγματικό δίλημμα που τίθεται στην εποχή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, είναι υποταγή στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα ή κοινωνική επανάσταση.

Βόλος 1 Ιούλη 2016

Αναρχική Συλλογικότητα m[Ⓐ]nifesto
<https://manifesto-volos.espivblogs.net/>